

Motion till riksdagen 2011/12:So291

av Björn Söder och Per Ramhorn (SD)

Förbud mot icke medicinsk omskärelse av pojkar

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att förbjuda icke medicinsk omskärelse av omyn-diga pojkar.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att könsneutralisera lagen om könsstympning.

Motivering

Omskärelse av pojkar legaliserades 2001 i Sverige. Som en följd av detta rekommenderar idag Socialstyrelsen landets landsting att erbjuda tjänsten som en service för de vårdnadshavare som önskar se sina barn omskurna. Den 1 oktober 2011 trädde lagen (2001:499) om omskärelse av pojkar (OmskL) i kraft där Socialstyrelsen i enlighet med sitt bemyndigande har meddelat föreskrifter och allmänna råd (SOSFS 2001:14) om omskärelse av pojkar – en lag som omfattar pojkar upp till 18 års ålder.

Anledningen till att den särskilda lagen om omskärelse togs fram var att man ville kunna garantera att ingrepp tillämpas på ett säkert sätt i enlighet med vad hänsyn till barns bästa kräver. Enligt riksdagens utredningstjänst (RUT) resonerades det inför lagstiftningsärendet kring om omskärelse kunde inskränka barnens religionsfrihet, någonting som regeringen enligt RUT inte verkade anse.

Trots att ingreppet i sig inte är medicinskt motiverat sker det idag oftast på små barn som inte är stora nog att uttrycka egna uppfattningar i frågan. För dessa barn räcker det enligt lagen med begäran eller medgivande från vårdnadshavare. Trots att ingreppen oftast praktiseras på små barn är det paradoxalt nog inte tillåtet att utföra dessa på en pojke som inte vill. Uppenbart är därmed att man inte anser små barn ha en egen vilja och rätt till sina egna

Fel! Okänt namn på

kroppar. Detta trots vad FN:s mänskliga rättigheter, FN:s barnkonvention och NOBAB:s kriterier för barnsjukvård säger.

Istället för att helt och hållet förbjuda omskärelse av omyndiga pojkar var motivet till lagstiftningen att regeringen hellre ville se landstingen som aktörer till övergreppen än att vårdnadshavare eventuellt kunde ta till illegala metoder för att få sina barn omskurna. Denna argumentation är mycket vanskelig och signalerar att kriminella handlingar kan legaliseras så länge tillräckligt många människor väljer att bryta mot lagen. I praktiken skulle denna utgångspunkt kunna få långtgående konsekvenser på många områden. Exempelvis skulle barna kunna vara näst på tur då det i många länder är accepterat både lagmässigt och kulturellt. Frågan bör därför ställas hur långt man är beredd att offra barns rättigheter i kulturens eller religionens namn? Den rimliga utgångspunkten är istället att ett beslut om omskärelse endast kan fattas av den berörda individen själv.

Kvinnlig omskärelse (könsstympling) är i Sverige som specifikt fenomen förbjudet sedan 1982. I 1 § lagen (1982:316) om förbud mot könsstympling av kvinnor står: att ”Ingrepp i de kvinnliga yttre könsorganen i syfte att stympa dessa eller åstadkomma andra bestående förändringar av dem (könsstympling) får inte utföras oavsett om samtycke har lämnats till ingreppet eller inte.” Vid brott av normalgraden är straffet fängelse upp till fyra år. Vid grova brott kan straffet bli fängelse upp till tio år.

Vidare kan man i 5 § brottsbalken ytterligare läsa följande: ”Den som tillfogar en annan person kroppsskada, sjukdom eller smärta eller försätter honom eller henne i vanmakt eller något annat sådant tillstånd, döms för misshandel till fängelse i högst två år eller, om brottet är ringa, till böter eller fängelse i högst sex månader” lag (1998:392). Denna lag bör i allra högsta grad uppfattas som könsneutral, och bara det faktum att den finns gör att legaliseringen av omskärelse av pojkar framstår som mycket tveksam.

Att samhället ser allvarligt på kvinnlig könsstympling är positivt och allt arbete som syftar till att förebygga fenomenet är bra. Stymplingen av flickor är allt som oftast synnerligen råare och mer omfattande än densamma på pojkar. Dock är det i detta avseende viktigt att understryka att mänskliga rättigheter är universella och varken tar hänsyn till kultur, religion, tradition eller kön.

Pojkar bör ha samma rätt att slippa dels komplikationer som nedsatt känslighet i könsorganen, smärtsamma erektioner, ökade risker för njurskador och psykisk påfrestning genom att för all framtid sakna en kroppsdel, dels den oerhörda kränkning av integriteten som omskärelse faktiskt innebär.

I och med att Sverige förbundit sig till barnkonventionen har man också förbundit sig att ”vidta alla effektiva och lämpliga åtgärder i syfte att avskaffa traditionella sedvänjor som är skadliga för barns hälsa”. Alla barn bör ha rätt till sina egna kroppar och likhet inför lagen. Därför bör lagen om könsstympling snarast könsneutraliseras.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 28 september 2011

Björn Söder (SD)

Per Ramhorn (SD)